

maa ganske særlig fremhæve, at naar dette Lovforslag vil berøve Kirkerne en af deres væsenstligste Indtægter ved Udlejning af Stole, ville mange Kirker være ilde stillede inden et Aars Udgang, hvis der ikke aabnes nye Kilder til Bestridelse af Driftsomkostningerne. Derfor hilse vi Forslaget om en Ligning med Glæde.

Den anden Gruppe maa først hævde, at kirkelig Ligning hidtil principielt kun har været ydet til Vedligeholdelse af Kirkerne. De ovennævnte tilsyneladende Undtagelser derfra forklares af, at Kjøbenhavns Kirker føre Drifts- og Vedligeholdelsesregnskab under et. Dernæst anser man det for sin Pligt at paapege, at denne Udvidelse vil andrage store Beløb, idet ikke blot Betalingen for lukkede Stole skal bortfalde, og en Del af Kirkernes „Accidentser“ ville formindskes betydeligt ved § 6, men ogsaa de frivillige Bidrag, der indgaa i Bøsserne „til Kirken“, og som mange Steder udgøre store Beløb, maa formodes at svinde stærkt, naar det forstaaes, at paa den ene Side Driften holdes lige godt oppe, enten der gives i Bøssen eller ej, paa den anden Side de, der yde Gaver i Bøsserne, maa bære samme Byrder ved kirkelig Ligning som alle andre. Og endelig vil efter vor Overbevisning denne Foranstaltning blive til Skade for Kirken i Kjøbenhavn paa dobbelt Vis, *baade* i den store kirkefremmede Befolknings Stilling over for Kirken, idet den allerede nu stærkt kendelige Uvilje imod kirkelig Ligning kun kan øges ved den Betragtning, at herefter ikke blot Kirkebygningerne skulle holdes jvedlige, men Gudstjenestens Drift betales for dem, der gaa i Kirke, for en stor Del ved Skat paa dem, der ikke gøre det — og i selve den kirkesøgende Menigheds Forhold til Kirken, idet den nyere Tids glædelige Fremskridt, at Kirkefolket nær begyndt at føle sin Medansvarlighed og dermed Offerpligt overfor Kirkens egen Virksomhed, da vil trænges tilbage af den gamle statskirkelige Tankegang: disse Ting ordnes og betales af „Staten“.

Fra denne Side maa man derfor foreslaa, at Ordene „og Drift“ udgaa i § 11, og at de følgende Paragraffer ændres i Forhold dertil. For at dette skal kunne fastholdes maa de kjøbenhavnske Kirkers Regnskabsførelse ved en administrativ Bestemmelse ændres derhen, at Drifts- og Vedligeholdelsesregnskab føres hver for sig. Vi tro, at de forhaandenværende Underskud i mange Kirkers Budget da let ville kunne dokumenteres som væsentlig hidrørende fra Vedligeholdelsen, saa at de nuværende Vanskeligheder i Hovedsagen kunne afhjælpes. Men selvfølgelig vil Driftsregnskabet ikke i Øjeblikket kunne bære sig, uden at det maa overlades hver enkelt Menighed frivilligt at gennemføre Afskaffelsen af de lukkede Stole (§ 7), naar den ad anden Vej har rejst de Midler, der ere nødvendige til Driften.

ad § 19, andet Stykke. Det allerede ved tidligere Love gennemførte *Fællesskab mellem de forskellige Sogne i Kjøbenhavn* anerkendes af en stor Del af Konventets Præster som nødvendig og gavnlig. En Gruppe ønsker dog at betone dels, at Ligningens Udvidelse til de i Kjøbenhavn nys indlemmede Sogne i alt Fald kun synes forsvarlig, naar der ved et passende Fradrag tages Hensyn til, at der i disse Sogne svares Kirketiende, dels at man overhovedet maa anse det indførte Fællesskab for lidet tjenligt i kirkelig Henseende, idet det svækker den i Forvejen svage Sognebevidsthed i Kjøbenhavn. De et enkelt Sogns Evne overstigende store Restaurationsudgifter paa enkelte monumentale Kirker ville efter vor Formening langt naturligere kunne overkommes ved særlig Bevilling af Statskassen (ligesom Domkirkerne). Og skulde dette ikke kunne gennemføres, maatte man antagelig til saadanne særlige Øjemed udskrive en ekstraordinær Ligningsskat, der kunde være fælles for hele Staden.

Hvad angaar *Kirkefondets Stilling overfor dette Lovforslag* maa det først erindres, at Kirkefondet som en Forening, hvis hele Virksomhed bæres af Menighedens frivillige Gaver, efter Sagens Natur ikke kan overtage nogen juridisk Forpligtelse til at sørge for Kirkers Vedligeholdelse og Drift længere, end den besidder Menighedens Tillid og hos den kan rejse de nødvendige Midler. Sætningen i § 12 Linie 3 („skal denne Forpligtelse fremdeles vedblive at paahvile de paagældende“) maa derfor forstaaes i Overensstemmelse dermed, om Kirkefondet overhovedet skal kunne virke efter denne Paragraf. Kun i samme Betydning kan Kirkefondet derfor ogsaa opfylde § 13 Linie 6's Fordring paa „betryggende Garanti for, at de fornødne Midler . . . ville blive udredede“. Og den Frygt, som her er udtalt, gaar ud paa, at en mindre velvillig Kirkestyrelse ved disse Udtryk vil være i Stand til at spærre Vejen for Kirkefondets Arbejde.